

СИЛОВИТЪ ЛИНИИ ВЪ ПРИРОДАТА.

7-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
21.XI.1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

СИЛОВИТЪ ЛИНИИ ВЪ ПРИРОДАТА.

7-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
21.XI.1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Силовитѣ лихви въ природата.

Т. м.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „Отличителнитѣ черти на цѣломъждрието и благоразумието“.

Прочете се резюмето отъ темитѣ: „Киселитѣ и сладки храни“.

За идущия пжтъ ще имате темата: „Разлика между гордостъ и щестлавие“.

На десетъ теми една трѣбва да бжде отрицателна. Ще разгледате щестлавие и гордостъта като двѣ положителни прояви на човѣка въ низходяща степенъ, или като двѣ отрицателни качества на неговия характеръ. Когато въ човѣшкия организъмъ се появи нѣкой цирей, въ какво съотношение е този цирей къмъ човѣка?

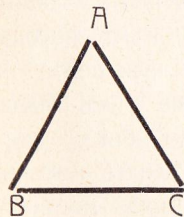
Сега, за примѣръ, англичанитѣ казватъ: „The proud flesh“. То значи: човѣшката плътъ е такова нѣщо, че съ какъвто мехлемъ и да я мажешъ, не се лѣкува. Такова нѣщо е и човѣшката гордостъ: на никакъвъ моралъ, на никакъвъ съвѣтъ, на никакво разсъждение не се подава. Тя казва: азъ сама

за себе си живѣя. Въ български езикъ думитѣ „гордъ“ и „щестлавенъ“, започватъ съ буквитѣ Г и Ш. Щестловниятъ човѣкъ обича рекламитѣ. Буквата Ш е знакъ за размножение. Щестлавниятъ обича много работи, обича разнообразието. Въ щестлавието влиза единъ важенъ елементъ, едно отъ добритѣ качества, една положителна черта — общителността. Щестлавниятъ човѣкъ е общителенъ, много разговорчивъ, отдѣто мине, всички го знаятъ.

Думата „гордъ“ въ български има двѣ значения. Гордъ човѣкъ е този, който пази своето достойнство. Думата „гордъ“ започва да се развива въ възходяща степенъ. Тя еволюира и добива добро значение. Въ гордостта, като основа влиза личното чувство, самоуважението, то е главниятъ елементъ, а въ щестлавието — общителността. Горделивиятъ мисли само за себе си, а щестлавниятъ мисли за окръжаващитѣ. Той, като мисли за окръжаващитѣ, интересува се отъ това, какво тѣ мислятъ за него, какво е тѣхното мнѣние. За тѣхъ общественото мнѣние е мѣродавно. Всички хора, които искатъ да знаятъ какво е общественото мнѣние за тѣхъ, сѣ щестлавни. Онѣзи, които казватъ „азъ петъ пари не давамъ за общественото мнѣние“, сѣ горделиви.

Сега, да кажемъ, че А е главната монада, т. е.

висшето съзнание. В е малкото съзнание, казва: азъ не искамъ да зная какво мисли А. Какъ мислите, право ли е разрѣшението на въпроса. Въ всѣко едно общество има отдѣлни разсѣжтения на индивида, има и общи разсѣждения. Запримѣръ, единъ народъ трѣбва да има общо съзнание, колективна душа. Такава една душа, която прониква единъ народъ, минава като индивидъ. Туй, което е колективно, което е множество на земята, въ небето минава за единица. Българския народъ въ Божествения свѣтъ се прѣдставлява отъ единъ човѣкъ. А нѣкои народи въ Божествения свѣтъ нѣматъ още свой прѣдставителъ. Значи, не е въ множеството. Сега, каквито качества има А, има ги и В, само че въ по-малкъ размѣръ.

Всѣка една монада, изобщо има три проявления. Монадата А се проявява като единъ съзнателенъ, мислящъ животъ въ своето висше произхождение. Тя е първото произхождение на този висшъ животъ. Слѣдъ туй имате

AB. То изразява живота на тази монада въ единъ астраленъ свѣтъ. Тукъ се развиватъ чувствата на тази монада. Най-послѣ имате третото проявление на

тази висша монада. То е ВС. Това проявление представлява единъ чисто материаленъ, физически животъ. Съврѣменното общество днесъ прѣживява своя материаленъ животъ. Българитѣ, за примѣръ, сега прѣживѣватъ послѣднитѣ дни на своя материаленъ животъ. Германцитѣ, англичанитѣ, американцитѣ, сѣщо така прѣживѣватъ своя материаленъ животъ, но слѣдъ като го прѣживѣятъ, иматъ умствена култура. Българитѣ ще прѣживѣятъ своя материаленъ животъ, безъ да иматъ толкова интелектуална култура. Въ тѣхния животъ чувствата взематъ участие. Тѣ се намиратъ въ послѣднитѣ дни на своя астраленъ животъ. Всѣки единъ отъ васъ минава прѣзъ тия три категории животъ. Ако прѣживѣвате вашия Божественъ животъ, умътъ ви всѣкога ще се съсрѣдоточи къмъ посоката на сърцето. Ако прѣживѣвате вашия чувственъ животъ, ще бждете съсрѣдоточени повече къмъ главата си, ще мислите повече; защото, само онѣзи хора, които мислятъ мноао сѣ чувствени. Тѣхната мисль е насочена къмъ начинитѣ, по които биха могли да удовлетворятъ своитѣ чувства. Ако прѣживѣвате вашия физически животъ, постоянно ще мислите за тѣлото си. За примѣръ, при най-малкото заболѣване, всѣка една частъ отъ тѣлото ви ще ви интересува много. Идете на единъ балъ, на единъ концертъ, тамъ ще видите всичкитѣ

тия типове на прѣживѣване. Слѣдователно, тия три типа иматъ три различни понятия, три различни схващания за живота. Защо е така? — Защото всѣки типъ разглѣжда нѣщата прѣзъ особена призма. За примѣръ, единъ човѣкъ, у когото чувствителността е развита, той си има своя особена призма. Не мислете че когато вие мислите за духовния свѣтъ, та можете прѣмо да гледате на нѣщата. Вашиятъ умъ все ще гледа прѣзъ нѣкаква призма. Тази призма може да прѣдсавлява знанието на друго нѣкое сѣщество, по-високо отъ васъ. Умътъ на единъ човѣкъ може да бжде като призма за другъ човѣкъ. Вие можете да глѣдате нѣщата прѣзъ ума на нѣкой човѣкъ. Имаме единъ такъв примѣръ, той е слѣдниятъ: единъ отъ американскитѣ професори, музикантъ и учителъ по музика, прѣдава на една своя ученичка, и забѣлѣзва, че когато ученичката е на прозореца къмъ пѣтя, а той свири на пианото, вижда кой минава. Щомъ тя се отдалечи отъ прозореца, нищо не вижда. Това значи, че неговиятъ умъ и умътъ на тази млада мома иматъ единъ и сѣщъ фокусъ Затова и при ясновидството казватъ, че трѣбва да се създаде извѣстна срѣда, за да се вижда. Трѣбва да се намѣри човѣкъ, чрѣзъ ума на когото да виждаме. Какво може да ни ползува такова виждане? Да допуснемъ, че прѣзъ ума

на нѣкого може да видите какво става въ духовния свѣтъ. Ако вие надникнете въ духовния свѣтъ, ще видите, че и той има три проявления. Запримѣрь, вие може да надникнете само въ физическата страна на духовния свѣтъ, въ външнитѣ му прояви. Тия три проявления сж проявления на единъ и сѣщъ животъ.

Съврѣменнитѣ учени хора написватъ една линия която въ началото е крива, а къмъ края се изправя, и казватъ: това е крива линия, а това е права линия. Добрѣ, кои сж причинитѣ за изкривяването на линиитѣ, и кои сж причинитѣ за изправянето на линиитѣ? Ние казваме: правата линия е най-късото расстояние между двѣ точки, а кривата линия показва, че е срещнала редъ прѣпятствия по пътя си. Когато имаме редъ прѣпятствия, тогава обичаме кривата линия. Слѣдъ това тия учени хора написватъ и втора, и трета такива линии. Тия линии сж три типа хора, три пѣтя, по които тѣ се движатъ. Тия линии сж една въ друга. Горната прѣдставя пѣтятъ на единъ човѣкъ, който разсѣжда въ дълбоко, умно, умѣрено, разсѣдливо, благоразумно и не бърза. Неговиятъ темпераментъ е донѣкъдѣ холериченъ. Втората линия изразява втория типъ, човѣкъ сангвиникъ, бързъ, еластиченъ експансивенъ, общава всичко, но и половина отъ общанията не извършва. На общания е

пръвъ, но като дойде до изпълнение, казва: общахъ но не мѣга да изпълня. А третата линия, третиятъ типъ е човѣкъ смѣткаджия. На всички хора природата е турила на тѣхния организъмъ по единъ знакъ. Ако вие изучавате организмитѣ подъ микроскопъ, ще видите, че силситѣ линии въ тѣхъ иматъ опрѣдѣлени пѣтища. Както ние мислимъ и чувствуваме по сѣщия начинъ се движатъ и силситѣ линии въ живота ни. Познанието на тази наука мѣже да ни ползува, ако искаме да изправимъ своя организъмъ. Запримѣрь, срѣщаме много млади и стари хора, които се прѣгърбватъ. Защо се прѣгърбва човѣкъ? Когато се крие човѣкъ, какво прави? — Прѣгърбва се. Въ прѣгърбването има нѣкакъвъ замисълъ, крие се човѣкъ нѣкъдѣ. Щомъ започнемъ да се криемъ въ нашата мисль или въ нашия чувственъ животъ, ние започваме да се прѣгърбваме, докато най-послѣ съвсѣмъ се изкривимъ. Нѣкои ще отдадатъ туй изкривяване на съвсѣмъ други причини. Всѣки трѣбва да гледа гърбътъ му да е правъ. Има изкривяване и на краката. Често, гледате токоветѣ на нѣкого изкривени, кракътъ му сѣщо изкривенъ. Защо става това? Има една свещена областъ, която азъ не искамъ да разкривамъ. Кракътъ нѣкой пѣтъ може да се изкриви въ ходилото, като започва да се изкри-

вява навънъ, или навътръ, и то не само мускула, но цѣлата костъ. Това показва, че въ движението на силовитѣ линии въ мисълта има дефекти, не вървятъ хармонично. Щомъ започнатъ общата ви да се разкривяватъ, трѣбза да знаете, че имате нѣкакъвъ дефектъ. Отъ общата си може да констатираме какви ботести ще имате слѣдъ единъ мѣсець, слѣдъ два мѣсеца, дали ще имате незрасения, тифозна треска, коремоболие, главоболие, или какво и да е друго.

Други случай: допуснете, че нѣкой мъжъ туря шапката си малко накриво, или я хваща отгорѣ, и тъй я туря на главата си. Какво означава всичко това? Това сж все признаци. Азъ забѣлѣзахъ, прѣди да дойде всеобщата война, имаше една мода да сплѣскватъ шапките отпрѣдъ, а отзадъ оставаше вдигната. Какво означаваше тоза? Почеже отпрѣдъ на челото е милосърдието, хората казваха: милосърдието на хората трѣбза да се сплѣска, да се спити. На този свѣтъ не трѣбва милосърдие. И хората опитаха тази своя философия Милосърдието се сплѣска, но се намѣриха въ трудно положение. По сжщия законъ, когато милосърдието се развива, развива се и горната част на челото. Истинската база на умствения животъ е милосърдието. Нѣкой хора искатъ да възпитаваатъ, да развиватъ ума Тѣ сж приложили хиляди

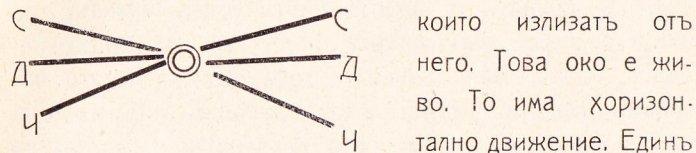
системи до сега, но въпрѣки това умствениятъ животъ не вързи по правилень пѣтъ. Събудете въ единъ човѣкъ милосърдието, ще събудите въ него и правата посока къмъ умственъ животъ. Милосърдието се намира въ центъра на челото. Милосърдието е центъръ, къмъ който хората трѣбва да се стремятъ. Въ умствения животъ милосърдието има най-силно влияние. Нѣма друго чувство, друга способностъ, която да има такова силно влияние върху ума, каквото милосърдието, затова челото трѣбва да расте съразмѣрно. Горната му частъ трѣбва да се издига нагорѣ. Отъ чисто идеално гледище, вие трѣбва да оставяте милосърдието да прояви резултатитѣ си въ ума. Тѣй както днесъ нѣкои схващатъ милосърдието, то е безидейно. Запримѣръ, гледашъ, че нѣкой страда, но твоеото сърце не се трогва ни най-малко. Когато дойде истинското милосърдие въ свѣта, когато човѣкъ схваща правилно нѣщата, той има еднакво разположение къмъ всички живи същества. Затова, първото нѣщо въ умствения животъ е милосърдието.

Човѣкъ на главата си има три центъра, които играятъ важна роль: милосърдие, любовъ къмъ Бога и твърдостъ. Милосърдието е качество, което свързва човѣка съ всиштитѣ същества, у които нѣма страсти. Вториятъ центъръ е висшето чувство у човѣка —

любовь къмъ Бога. То го свързва съ същества, които произлизатъ отъ първичната свѣтлина. Третото чувство прѣдставлява твърдостта у човѣка, единъ отъ главнитѣ стълбове на неговата воля. То го съединява съ съществата, които разполагатъ съ силитѣ въ природата. Твърдиятъ човѣкъ, издържа всичко което му дойде въ живота. Имало е случай, когато нѣкой го бие, пукне му главата, но той издържа, нищо не казва. Въ него търпѣнието е силно развито. Не всички хора сж еднакво търпеливи. Твърдъ трѣбва да бѣде човѣкъ, за да бѣде търпеливъ. Когато разумни ѣ същества ви разглеждатъ, тѣ разглеждатъ само движението, пѣтищата на силовитѣ линии въ васъ, а не се занимаватъ съ вашата външна страна. Когато влѣза въ една кѣща, азъ не изучавамъ хората, кой какъвъ е на гледъ, но разглеждамъ какъ е направенъ прозореца му. Гледамъ каква е голѣмината на прозореца му, какво съотношение има между височината и широчината му. Послѣ, гледамъ какъ е направиль вратата си, какви сж стълбитѣ, по които се качва, гледамъ още какво е разпрѣдѣлението на стаитѣ. Туй характеризира човѣка! Кѣщата му е една книга, и по тази книга ти ще го познаешъ какъвъ е. Когато едно висше същество иска да изучи характера на нѣкое човѣшко същество, като влѣзе въ тѣлото му, поглежда какви

сж прозорцитѣ му, т. е. какви сж очитѣ му, какъвъ размѣръ иматъ и т. н.

Да кажемъ, че това изразява око и лѣчитѣ,

французинъ изучавалъ тѣй наречения „боваризъмъ“, наука, която опрѣдѣля хората по очитѣ, главно по този лѣчъ, който излиза отъ очитѣ по неговото направление. Човѣкъ, у когото свѣтлината, която излиза отъ окоето има направление въ двѣ страни е материалистъ. Нѣкой пѣтъ лѣчатъ, който излиза отъ окоето има движение нагорѣ къмъ слънцето, отъ двѣтѣ страни на окоето. Нѣкой пѣтъ човѣкъ погледне, погледътъ му е надолу. Отъ това нѣщо вие трѣбва да се пазите. Всѣки день трѣбва да се оглеждате, да наблюдавате движението на силовитѣ линии на очитѣ си, понеже очитѣ изразяватъ най-висшето нѣщо въ човѣка. Въ видения човѣкъ нѣма по-изразително нѣщо отъ човѣшкото око. Единственото нѣщо, което не се мѣни е човѣшкото око. По очитѣ може да познаешъ какво мисли човѣкъ, той не може да те излъже нѣма скрито-покрито. И дѣцата знаятъ този законъ. Като на-

правятъ една погрѣшка, тѣ си затварятъ очитѣ, да ги не вижда майка имъ, защото знаятъ, че тя ще ги познае. Тѣ правятъ и друго нѣщо: турятъ ржката на очитѣ си, не че ги е срамъ, но тъй привидно, си турятъ маска. Вие съзнавате този фактъ. Когато направите нѣкаква погрѣшка въ духовния свѣтъ, въ васъ има желание да си закриете духовнитѣ очи, затова сърцето ви се свива. Божествената свѣтлина, или свѣтлината на по-висшитѣ същества тогава не реагира върху васъ, и вие усѣщате въ себе си единъ недоимъкъ. Въ такъвъ случай, най-главното за васъ е да изправите погрѣшката си. Всѣка погрѣшка ще ви застави да си затворите очитѣ. Щомъ си затворишъ очитѣ, ти се лишавашъ отъ Божественото благо. Погрѣшкитѣ не сж нищо друго, освѣнъ спѣнка, за да се лишишъ отъ Божественитѣ блага. Нѣкой казва: защо трѣбва да изправя погрѣшката си? — Защото една погрѣшка може да съкрати твоя животъ. Една погрѣшка може да поврѣди твоя умъ, твоето сърце, твоята воля. Ако имашъ музикални способности, ще ги изгубишъ, ако имашъ художествени способности, ще ги изгубишъ. Каквѣто и за е недостатъкъ, каквато и да е грѣшка, трѣбва да ги махнешъ. Туй е научната, вътрѣшна страна на въпроса, защо трѣбва да изправяме живота вътрѣ въ себе си.

Всѣка една погрѣшка трѣбва да се констатира точно, защото небето не обича прѣувеличаване. Онѣзи които прѣувеличаватъ и намаляватъ, тѣ лъжатъ. Духовениятъ свѣтъ обича да констатира нѣщата тъй, какю сж си, точно, съ мѣрка. Така и ти нѣма да прѣувеличавашъ, нѣма и да намалявашъ. Ще кажешъ истината. Благородството въ характера седи въ това, да си признаешъ погрѣшката както е безъ никакво пристрастие. Не се плашете отъ вашитѣ погрѣшки. Нѣма същество въ свѣта, което да не е грѣшило. Като изключимъ Бога, всички други същества сж грѣшили. Единственото същество, което не е грѣшило е Богъ. Той е абсолютенъ: Всички, които сж излѣзли отъ Него, сж минали прѣзъ погрѣшкитѣ. Тѣ знаятъ какво е погрѣшка. Погрѣшката не е мораленъ недѣлъ. Грѣхътъ е друго. Погрѣшката и грѣхътъ сж двѣ различни идеи. Грѣхътъ е нѣщо умишлено, той е прѣсѣмпване на извѣстенъ законъ, който Богъ е турилъ, а погрѣшкитѣ произтичатъ отъ невнимание. Затова ще се стараете да поправяте погрѣшкитѣ си. Единъ отъ недѣлитѣ у хората, както и у ученицитѣ е този, че тѣ виждатъ погрѣшкитѣ на другитѣ. Ако започнете да виждате много погрѣшкитѣ на хората, да знаете, че сте на опасенъ пѣтъ. И ако не ги виждате, пакъ сте на опасенъ пѣтъ, защото погрѣшкитѣ на другитѣ хора

сж училище заради насъ Една погрѣшка, която си видѣлъ у другитѣ, можешъ да я използвашъ, за да изправишъ себе си. Ако не я видишъ, ще минешъ прѣзъ сжщия пѣтъ. Запримѣръ, въ единъ голѣмъ класъ, като вашия, трѣбва да се балансиратъ силитѣ, които дѣйствуватъ. Най-първо трѣбва да се балансиратъ вашитѣ мозъчни сили. На второ положение трѣбва да се балансиратъ вашитѣ сърдечни сили. И на трето положение трѣбва да се балансиратъ вашитѣ физически сили, силитѣ на тѣлото. Двама души може да се отблъснатъ Какъ? — Ако вие сте положителенъ и се приближите къмъ менъ, но и моята ржка е пълна съ положителна енергия, какво ще стане? — Щомъ се приближите веднага ще усѣтите едно стѣсняване. Между двѣтѣ ржцѣ има една борба. Може да сте имали такава опитностъ. Приближишъ се до нѣкого, ржката ти започва да те сърби. Ти усѣщашъ сърбежъ, и той усѣща сърбежъ. Едва търпите и гледате да се прѣмѣстите отъ тамъ. Вие искате да си дадете отчетъ за тия нѣща, искате да си ги обясните. Разбира се, тази е много важна областъ за проучване, но вие мязате още на онѣзи любопитнитѣ дѣца. Знаете ли какви дѣца сте? Има единъ разказъ изъ древността, може да го знаете, гдѣто женитѣ протестирали, искали и тѣ да управляватъ свѣта.

Явила се депутация прѣдъ царя и казала: „Голѣма неправда е само мжжетѣ да управляватъ. Искаме и ние да вземемъ участие въ управлението“. „На драго сърце“, казалъ царятъ, „но ще ви дамъ едно малко изпитание“. Далъ имъ една затворена сфера и казалъ: „Дръжете я една седмица и слѣдъ туй ми я донесете“. Показалъ имъ какъ се отваря, но имъ поржчалъ да не я отварятъ. Слѣдъ като я взели, още на другия день се потатъ: Какво ли има вътрѣ! Да я отворимъ, или да не я отворимъ? Най-послѣ рѣшаватъ да я отворятъ. Отворили я, но каквото било скрито въ сферата, изкочило навънъ. Такива сме и ние, като дѣцата. Всѣкога искаме да влѣземъ вътрѣ. Природата има много такива сфери, и като ни даде нѣкоя, отворимъ я, и пилето изхвъркне. Като изхвъркне пилето, яйцето вече нищо не струва.

Сега и вие, като ученици на окултната наука, като ви дадатъ нѣщо, не го държите затворено. Като огидешъ при царя и върнешъ сферата, той ще ти каже: „Отвори сферата“. Но прѣди той да ти е казалъ, не е отваряй. Значи, въ природата има закони, които трѣбва да се изпълняватъ. Когато природата каже: нѣма да отваряшъ! — Ще слушашъ, ще чакашъ, ще търпишъ, нѣма да бързашъ. Казва: Сега отвори! — Ще отворишъ. Ние всѣкога отваряме нѣ-

щата безъ време. И отъ това се раждатъ всичкитѣ страдания и заблуждения. Казватъ за нѣкого: той е отличенъ човѣкъ, като него нѣма вторъ въ цѣлия свѣтъ. Не се минава единъ мѣсець, казватъ: ние се излѣгахме, той билъ лошъ човѣкъ. Слѣдъ единъ мѣсець пакъ казватъ: не той билъ добъръ, азъ съмъ се излѣгалъ“. Не правете бързи заключения! Азъ мога да бѣда и добъръ и лошъ. Ако съмъ бирникъ, пратенъ при васъ да събирамъ държавнитѣ пари, нали като приложатъ закона, ще бѣда лошъ човѣкъ? Длъжностъ изпълнявамъ! Ако съмъ чиновникъ на държавата, изпратенъ при васъ да давамъ пари на бѣднитѣ, нали ще бѣда добъръ човѣкъ? Хубаво, въ този случай добрината моя ли е? Тогава, вашитѣ зѣби сѣ най-виновни. Кажете ми, кого сте посрещали добръ? Казвате: ние сме отлични хора! Да, вие мислите за много добри хора, но я питайте ябълчинитѣ сѣмки и всичко живо въ свѣта, какво могатъ да кажатъ за вашитѣ зѣби! По нѣкой пътъ мжжътъ може да каже, какво нѣщо сѣ зѣбитѣ на жената. И жената може да каже, какво нѣщо сѣ зѣбитѣ на мжжа. Питамъ сега: кой е виновенъ? Зѣбитѣ ли сѣ виновни, или ние сме виновни? Ние можемъ да извадимъ зѣбитѣ на единъ човѣкъ, но злото пакъ не се поправя. Злото не е въ зѣбитѣ. Друго прѣдназ-

начение иматъ зѣбитѣ. Злото въ зѣбитѣ е дошло вторично, когато човѣкъ ги е употребилъ въ това направление, за зло. На много отъ нашитѣ органи ние сме изопачили службата. Това сме направили съ очитѣ, съ езика, съ носа, съ ушитѣ. Ухото не е направено да подслушва. Ухото не е направено за шпионство. То е създадено да придобивашъ съ него Мъдростъ. Езикътъ не е за злословене, но да благославяшъ, да говоришъ разумно, а ти съ него можешъ да искажешъ и най-лошитѣ работи, езикътъ не е виновенъ.

Като ученици, никога не отлагайте! Вие всѣкога трѣбва да имате единъ силенъ стремежъ. Пазете се отъ слѣдното: Не казвайте, че знаете, но кажете: Ние се учимъ! Знанието е нѣщо прѣходно. Туй, което сега знаешъ, ще видишъ, че слѣдъ време не го знаешъ. Туй, което сега не знаешъ, ще видишъ, че слѣдъ време го знаешъ. Тия хора, които много знаятъ, много грѣшатъ. Истинскиятъ човѣкъ, или ученикътъ, трѣбва да казва: Азъ ще се уча! Това е правото положение. Това е мисълта, въ която нѣма никакво раздвояване — уча се! И да е погрѣшка, и да не е погрѣшка, уча се, отъ всичко се уча. Ако добръ свиря, и ако лошо свиря, всичкото е една наука, изпитвамъ и едното, и другото положение.

Размишление.

